

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 362.

92de Møde.

Torsdagen den 6te Juni.

(Fortf.)

Tscherning (fortf.): Det hedder nemlig: „Kongen kan forflytte Embedsmænd uden deres Samtykke, dog saaledes, at de ikke derved tabe i Embedsindtægter, og at der gives dem Valget mellem en saadan Forflyttelse og Afsted med Pension efter de almindelige Regler“, det er dette Udtryk, „efter de almindelige Regler“, som skulde kunne anvendes til at sige: herved er forstaaet efter den „almindelige Pensionslov“. Havde man villet udtrykke det saaledes bestemt, havde man vel antydet det; men man er ikke engang gaaet saavidt; man er bleven staaende ved et Udtryk, som gjerne kan sige: efter de Regler, som Sædvane har givet. Der som det ikke var saa, dersom denne Ret til Forflyttelse eller denne Ret til Afsejersflyttelse kunde afbenyttes saaledes, at en Embedsmand, som det var om at gjøre, at han blev paa det Sted, han var, kunde tiltrøste sig en høiere Pension, fordi den var en absolut Berettigelse for ham, saa vil jeg antage, at den var en overordentlig farlig Bestemmelse. Den Embedsmand, som altsaa var kommen saavidt, at naar han overveiede nøie de stedlige Forhold, hvort han befandt sig, Byrderne og Besværligheden ved hans Embedsstilling. — den Embedsmand, siger jeg, som var kommen saavidt, at han ved denne Overveielse fandt, at det vilde være bekvemmere og bedre for ham at tage sin Pension end at lade sig forflytte derhen, hvor Staten holdt det for bedst at forflytte ham, vilde jo kunne røgte sit Embede paa en saadan Maade, at han vel ikke var hjemfalden til Lovens Straf, men dog var netop paa det Sted, hvor han udførte sit Embede, til stor Byrde for Statsstyrelsen, og ved Hjælp af denne Fremgangsmaade skulde han altsaa, byggende paa den eksisterende Pensions-

lov, der betragtedes som absolut, ikke kunne forflyttes. Det kan neppe være Meningen deraf; og jeg vil endog saa sige, at ligeoverfor dette Tilfælde vilde det være allerbedst, om der ikke eksisterede nogenformelt almindelige Pensionsbestemmelser. Men dog maa man vel lægge Mærke til, at Faren indtræder først, naar den kunde træffe en Embedsmand, som ved en meget hurtig, og jeg vil endog saa antage, vel fortjent Forfremmelse var kommen til at staae i en saadan Stilling, at hans Pension vilde være meget betydelig. Lader os sætte f. Ex. at han ved sin politiske Virksomhed, ved sin politiske Stilling i Forbindelse med Ministertet var hurtigt forfremmet op til en af de høieste Poster under Ministeriet, og en Ministerverling indtræder, saa er det jo dog et stort Spørgsmaal, om den kommende Minister kan være tjent med denne Mand, som uagtet al hans Duelighed maaffee kunde være ham til Byrde; men nu kunde jo denne Mand ikke forflyttes uden med hans gode Villie, og denne gode Villie kunde han maaffee ikke give dertil. Jeg troer derfor, at, naar man netop betragter denne Sætning her, vil man see, hvor farligt det vilde være, om man forsøgte paa at indfortolke i Grundloven den Mening, at Pensionsloven skulde være et berettiget Krav for Embedsmændene og ikke en Betegnelse, en Begrændsning, som den lovgivende Magt har forbeholdt sig at sætte for den udøvende med Hensyn til den fremtidige Uddeling af Pensioner.

Krieger: Den ærede Rigsdagsmand, som nylig havde Ordet, begyndte med at sige, at det var en noget vanskelig Sag for ham at indlade sig paa Grundlovsfortolkninger, men at han dog var nødt dertil; jeg kunde maaffee sige, at det var endnu vanskeligere for mig, nu at skulle indlade mig paa det foreliggende Grundlovsfortolknings Spørgsmaal, efterat baade den ærede Rigsdagsmand for